

bring mellem Danmark og begge Hertugdømmerne, saavel som ogsaa Oldenborg og Delmenhorst, som dengang vare i Kongen af Danmarks Besiddelse. Vi have staaet Fare for, aldeles at tabe alle Lande, hvis den kongelige Mandstamme var uddøet førend 1721. I Aaret 1721 blev denne Ulempe med Hensyn til Slesvig nogenlunde afhjulpen, jeg siger nogenlunde, fordi man jo dog veed, at der er fremført mange Indvendinger mod Retsgyldigheden, især med Hensyn til andre Aagnater, af den Hylдинг, som foregik i 1721. Det maa og bemærkes, at der ikke blev udstedt nogen Arvelov eller nogen Statsact, der erklærede denne ArveGenhed, men det laa alene i Hyldingen, og det var jo vistnok et ønskeligt Bånd mellem Danmark og Slesvig paa den Tid, da man ikke havde noget Bedre. Men nu bliver jo Slesvig forenet med Danmark paa en uigenskabdelig Maade; de europæiske Stormagter ville jo garantere Rigets Integritet, og alle gamle Arvepræntensioner ere døde og begravede ved Hjælp af Tractaten til London og de Forhandlinger, der ere gaaede forud, naar man blot ikke her vil kaste dette store Gode bort. Der vil neppe blive Spørgsmaal om nogen udtryffeligg Bedtagelse af denne nye Arvelov fra Slesvigs Side, men den behøves ikke, thi den Retsadkomst, som Kongen af Danmark fik til tillige at være Hertug, og til at være Gnevshertug i Slesvig, hvor han forhen kun regjerede i Forbindelse med Hertugen af Gottorp, som til at beholde det, efterat Mandstammen, som forhen alene havde Arverettigheder i Slesvig, uddøde, grunder sig ikke paa Hylдинг, men den grunder sig paa Occupationen, paa, at Kongen ved en lykkelig Krig erobrede den gottorpiske Andeel og fik flere europæiske Magter til at garantere ham den, da Afstaaelsen af den forrige Hertug paa den Tid paa ingen Maade var at faae. At den danske Regjering heller ikke hidlede sine Rettigheder fra Hyldingen, men ansaae sig for at være i Besiddelse af denne Rettighed før Hyldingen, seer man jo udtryffeligg af det Patent, der udkom i det nydske Sprog under 22de August 1721 om Hyldingen. Det er den eneste offentlige Act, der udstedtes angaaende den nælere Forbindelse imellem Hertugdømmet og Kronen,

men hvorom der aldeles Intet blev kundgjort her i Danmark, og deri staaer der udtryffeligg, at Prælaterne og Ridderstabet og Geistligheden og Stædernes Deputerede sammenkaldes til Gottorp for at erfare Kongens Villie, og derefter at hylde: „Uns als nunmehriger alleinigen souverainen Landesherren schuldbigen Eid der Treue zu leisten.“ Kongen ansaae dem altsaa allerede forud forpligtede til at aflægge denne Eed, han grunder ikke Adkomsten paa Hyldingen, og om der ogsaa havde været Hindringer derimod, saa vilde han have undværet denne Hylдинг; thi Regjeringen vilde uden denne Hylдинг have anset sig for at have erhvervet Adkomsten. Men dertil kommer, at den danske Kronens Adkomst til Slesvig er blevet fuldstændiggjort ved senere Acter. Der var endnu en stor Tvivl med Hensyn til denne Adkomst i 1721. Den forrige Landsherre, Hertugen af Gottorp, Carl Frederik, vilde aldrig renoncere, og, skøndt man gjorde ham temmeligg store Tilbud, vedblev han haardnakkett at vægre sig, hvillket foranledigede, at man tog fransk og engelsk Garantie, for dog at have Sigt at støtte sig paa, af Mangel paa en fuldkommen retsgyldigg Adkomst. Men denne Mangel havde de alvorligste Følger for Danmark; der var flere Leiligheder, hvor Danmark blev truet ved de Fordringer, der bleve gjort fra den gottorpiske Side; thi, vel at mærke, kort efter at Hertug Carl Frederik var fordreven fra den gottorpiske Deel af Slesvig — den gottorpiske Deel af Holsteen beholdt han —, giftede han sig med en Datter af Keiser den Store i Rusland, hvorved hans Fordringer fik en meget stor Vægt. Hans Søn, Peter den Tredie, truede Danmark i høt Grad, især i Aaret 1762, og paaførte derved Danmark store Rustninger, der i høt Grad forøgede vor Statsgjæld; men Danmark var saa lykkelig, at han ført Tid efter fandt sin Død, og at hans Enke, Keiserinde Catharina den Anden, som tiltraadte Thronen efter ham, var meget vel findet mod Danmark. Vi fik derved udvirket, at der 1767, endnu medens hendes Søn, Storfyrst Paul, var umyndigg, udstedtes en provisforisk Traktat, hvorved hun lovede at bevirke deels hos sin Søn, og deels hos de øvrige Linier af den gottorpiske Huus, en fuld-